

Фабрика зірок

Леонід Діденко

Я ніколи не дивився жодного ріалті-шоу, але перерахую багато назв — а куди діватися, якщо з кожної пачки соку на тебе дивиться «Останній герой», а на кожній тумбі — афіша гастролей «фабрикантів»? Але одного разу я потрапив на передачу однієї з «фабрик» (тобто — телевизор ввімкнув). І, зізнаюсь, процедура виключення з шоу кинула мене в екзистенціальні безодні. Два кандидати на виліт. Одного з них інші учасники можуть «врятувати», проголосувавши за це спеціальною зірочкою. Причому той, хто голосує, повинен вийти, вручити свою зірочку тому, хто рятується, і ПОЯСНИТИ, чому він проголосував саме так. І ось стоять два хлопці, вібрують, а інші фабриканти виходять до них і говорять приблизно однаково: «Я вас обох дуже люблю. Будь-кого з вас дуже не вистачатиме в нашому зоряному будинку. Мені так важко вибрати...» і так далі. Потім з'ясовується, що одного з двох все-таки люблять

більше. До речі, проголосували майже одногосно (той, що вилетів, отримав тільки дві-три втішливі зірочки) — і це легко пояснити навіть без припущень щодо адмінресурсу. До початку екзамену обидва «смертники» виступали — і той, що через півгодини урочисто вилетів з шоу під аплодисменти і прощальні сльози, був очевидно яскравішим і цікавішим. Після чого КОЖЕН з цих двох — і вигнаний, і збережений — повинні виступити і, таким чином, показати свою любов один до одного, до інших конкурсантів, а також викладачів і телеканалу, розповісти, як багато він навчився і скільки нових друзів знайшов (адже слід пам'ятати, що цим хлопцям років по вісімнадцять,

і «побути в телевизорі, скоріш за все, перша важлива подія в їх житті, а виліт — справжня трагедія). Не знаю, якій естрадній майстерності вчили цих підлітків, але очевидно, що школу кар'єризму вони всі закінчили з платиновими медалями. Так топити небезпечного конкурента — з посмішкою і словами про вічну любов і дружбу — раніше вчили десятиліттями в міськкомках та обкомках і досягали майстерності років в п'ятдесят. Але найвищу майстерність проявив, безумовно, той, хто програв. Тебе щойно зрадили, принизили, вигнали, у тебе піниться адреналін, тремтять коліна, б'ється серце, тобі хочеться кричати, матюкатися і влізти в бій-

ку, але — життя на цьому не закінчується, ти все-таки отримав невеликий шматок популярності і скоро станеш популярним діджеєм в рідному містечку або лабухом в дрібному московському ресторані (що, напевно, теж непогано). **ЯКЩО БУДЕШ ДОТРИМУВАТИСЯ ПРАВИЛ.** Тому ти посміхаєшся, підставляєшся під поцілунки Іуди «колег», схиляєш голову перед босом і дуже натурально говориш в мікрофон: «Спасибі вам, Цукорє Цукоровичу, за науку, і вам, дорогі друзі, теж спасибі... за все...» Юначе, а ти далеко підеш, з такими нервами і з такою життєвою школою, закінченою екстерном. Наскільки я розумію, «процедура вильоту» — ключовий момент будь-якого ріалті-шоу, і скрізь вони проходять приблизно таким чином. Та знаєте, я не хотів би зустрітись з продукцією цієї фабрики (у широкому сенсі) в темному корпоративному провулку.

Леонід Діденко — журналіст і літератор. Народився і виріс на острові Сахалін, проживає і працює у Воронежі. В різний час був хіппі, масоном, правозахисником, екоактивістом, арт-директором рок-клубу, рекламістом, слюсарем, репортером. Порядок довільний. Зараз працює у Видавничому домі «Коммерсант».